

tirsdag, den 11. mai 2010

Samtidsdansens fornyere?

Avgangsforestillingen *Springbrett* viser at det bor mye talent og vilje tilfornyelse blant koreografistudentene, mener Sidsel Pape.

Av Sidsel Pape

Samme uke som folkedansbaserte Frikar har Oslopremiere på Operaen, viser avgangsstudentene i koreografi ved Kunsthøgskolen i Oslo sin helaften *Springbrett*, for første gang på Dansens Hus. Blant dem: folkedanser Sigurd Johan Heide. Tittelen *Springbrett* viser til at studentene Paulo Fernandes Junior, Elle Sofe Henriksen og Sigurd Johan Heide skal "springe" ut i koreograf-livet etter dette. Det kan diskuteres om en slik studentforestilling skal anmeldes. Når KhiO bruker Dansens Hus til å presentere begivenheten, signaliserer de at forestillingen regnes som profesjonell nok som dansekunst. Undertegnede mener at *Springbrett* står seg mot kritikk og tåler sammenligning med tilsvarende kulturelle ytringer.

Sadosalmesang

Springbrett fortsetter som multikulturell aften med Elle Sofe Henriksens *Beatnaga ii galgga gulgii geahččat*, nordsamisk for "en skal ikke skue hunden på hårene". Hvis det er mulig å sammenligne så forskjellige dansekunstneriske ytringer som i *Springbrett*, så er dette kveldens høydepunkt både koreografisk og musikalsk. Komponistene Pia Møller Johansen og Torgeir Vassviks lydbilder ligger som lag på lag med samtale på samisk, joik, salmesang og elektronika i tillegg til de hemningsløse hundehylene som de tre danserne selv legger inn i bildet. Koreografien er også lagvis med fysiske ytringer og gester, delvis improvisert og delvis koreografert. Hanna Mjåvatn fra Dansefeber debutterer som scenisk samtidsdanser og hund i Henriksens forestilling. Hun viser virkelig å ha et sterkt scenisk nærvær og en danseteknikk fullt på høyde med de to andre danserne. Alle tre er deilig organiske i dansen og går inn og ut av unison bevegelse uten at de mister sin saftighet. Blant flere tragikomiske scener står sado-salmesangen fram. En danser blir dasket hardt over hele kroppen mens hun synger en salme av J.V Vikman oversatt til samisk. Deretter fortsetter danserne og kaste seg rundt på scenen i noe som sannsynligvis er tradisjonelle samiske underbenklær.

Vilt og utemmet

Litt uklart er det hvordan Henriksen stiller seg til sin samiske bakgrunn, om forestillingen er en hyllest til eller kritikk av den minoritetskulturen hun står i. Med fare for å eksotifisere det samiske, så framstår Henriksens bidrag som fri utfoldelse av kvinnelig villskap og utemmet kraft. Sjelden er det å se koreografer, også i samtidsdans, som ikke engang forsøker å tilfredstille det maskuline blikket med seksualiserte kvinnekropper og kostymer.

No state citizens vender slik oppmerksomheten tilbake til det som kan være samlende for *Springbrett*, nemlig de forskjellige etniske kulturene og dansestilene som krysses i og med disse tre koreografene. Det er vel verdt å merke seg navnene Sigurd Johan Heide, Elle Sofe Henriksen og Paulo Fernandes Junior. De har mye på hjertet, de kan evne å fornye samtidsdansen og trekke nye tilskuere dertil.

Fra:

http://www2.scenekunst.no/egenkritikk_7209.nml